

Sjeng Huijs, Belfeld - Maasbree

Van Belfeld naar Polen

Mijn vader was Sjeng Huys, geboren te Tegelen op 3 september 1913. Hij was getrouwd met Maria Bovee en woonde samen met haar en twee kinderen in Belfeld. Kort voor 8 oktober was hij de Maas overgestoken om aan een ophanden zijnde razzia te ontkomen. Hij was bij familie in Maasbree, toen hij werd opgepakt samen met zijn broer Lei, en via Venlo, Düsseldorf en Wuppertal in Salzgitter terecht kwam om daar in de suikerfabriek te werken.

Op 29 november moesten hij en negen andere mannen zich melden op het kantoor van de Hermann Göring Werke. Daar kregen ze te horen dat ze weer op transport zouden worden gesteld, nu naar Polen dichtbij het Oostfront. De weg liep via Leipzig, Dresden, Breslau en Katowice naar uiteindelijk Starochowice. Het eten was er even slecht als in Salzgitter. Er was één wasgelegenheid zonder zeep en handdoek en één wc voor 150 mensen. Ze moesten daar in een fabriek grote constructiehallen afbreken. Bij dit zware werk raakte de Heldenaar Jan Brummans zo zwaar gewond dat hij aan zijn verwondingen overleed en ter plaatse werd begraven.

In Starochowice vierden ze Kerst en Nieuwjaar. Op 2 januari 1945 maakte hij samen met Hannes Wijnen uit Sevenum een razzia mee op het marktplein. Een twintigtal Polen zijn toen opgepakt als vergelding voor een aanslag op enkele Duitse soldaten. Zelf ontsnapten ze ternauwernood.

Op zondag 12 januari 1945 moesten ze zich gereed maken voor vertrek, want diezelfde avond zou er een trein vertrekken richting Duitsland. Tot hun schrik was het geen gewone personentrein, maar een materiaaltrein vol met Duits militair materieel. Ze mochten deze trein niet missen, anders zouden ze in Russische handen vallen.

Midden door het oorlogsfront reden ze naar Lodz en daarna naar Leipzig. Deze stad verlieten ze op de avond dat de Engelsen de stad plat zouden bombarderen. Met de laatste gepantserde munitietrein keerden ze onder gevaarlijke omstandigheden terug naar Duitsland, naar de Hermann Göring Werke, waar ze werden ondergebracht in Barak I, Stube 63. Daar maakten ze het einde van de oorlog mee, de bevrijding door de Amerikanen. Ieder probeerde daarna op zijn eigen manier in rubberlaarzen of op kapotte schoenen terug naar huis te komen, gehinderd door de Amerikanen, die wilden dat iedereen werd gescreend op zijn identificatie of weer Duitsland werd ingestuurd om te worden ontluisd.

Hier stopt onze enige bron, een in het klad geschreven brief aan een van zijn broers. We weten dat hij er in een drukkerij heeft gewerkt, maar hoe de laatste maanden waren en hoe zijn thuisreis was, is ons onbekend gebleven. Helaas is mijn vader al lang geleden overleden en kunnen we het hem niet meer vragen. Via een oproep in de nieuwsbrief van de Stichting Deportatie kwam ik in contact met een paar mannen die dezelfde route als mijn vader hadden afgelegd.

De bijeenkomst met mijn vaders lotgenoten was voor iedereen die erbij was een heel bijzondere ervaring. Voor mij persoonlijk was het daarom zo waardevol, omdat ik mensen heb leren kennen die mijn vader in de moeilijkste tijd van zijn leven hebben meegemaakt en waar nodig gesteund. Een tijd waarover hij zijn hele leven heeft gezwegen. De tijd van zijn deportatie naar Polen. Ik ben deze mensen dan ook erg dankbaar voor de herinneringen aan hem uit die tijd.

De Polengangers met de familie Huijs om de tafel.